

HOMILIA EN EL TERCER ANIVERSARI DE L'ORDENACIÓ EPISCOPAL

Santuari de la Mare de Déu del Toro, 7 de gener de 2020

Fa tres anys, a aquestes mateixes hores, estàvem vivint un fet excepcional. Gràcies a l'oració de l'Església, l'Esperit de Déu va davallar per omplir la meua vida i transformar-la, atorgant-me el do de la plenitud del sacerdoci i confiant-me la mateixa missió que varen tenir els apòstols, com a successor seu en aquesta Església de Menorca. El Senyor em va concedir viure aquest esdeveniment amb un goig immens. Em va ajudar a això la presència de moltes persones estimades, que em van acompanyar des d'Elx i de la Diòcesi d'Oriola-Alacant. També la dels germans bisbes. Però, sobretot, em va confortar la presència i oració del presbiteri de Menorca, reunit aquest dia al costat del seu nou bisbe. Si hagués de resumir en una paraula el que vaig viure llavors, seria aquesta: alegria. Sí!. La renúncia a aquella Església que coneixia i estimava va ser difícil; el sortir de la meua terra, on van quedar família i amics, va exigir un esforç. Però tot això no es pot comparar amb el goig de sebre que estava obeint a Déu i servint la seva Església.

El Senyor m'ha concedit també mantenir aquest goig durant aquests anys i li don gràcies per això. Sabeu molt bé que, des del primer dia, em vaig trobar a gust entre vosaltres, cosa que m'ha encoratjat perquè pogués oferir-vos el millor de mi mateix. Vaig arribar carregat d'il·lusió i així segueix, vivint cada dia el meu ministeri. Problemes no ens falten, però res és comparable amb l'alegria i satisfacció de sebre que amb la nostra pobra vida servim a Déu mateix. Deia l'apòstol Joan en la lectura que hem escoltat que nosaltres som de Déu. ¡No hi ha res de més gran!

Des del principi m'he sentit recolzat per moltes persones i, de manera molt particular, per vosaltres, sacerdots. Tots vosaltres m'heu ajudat a ser pastor d'aquesta Església i m'heu ensenyat a ser bisbe, tot i que sé que em queda encara molt per aprendre. Us deman, per això, que estiguen amb mi i que seguim caminant junts, perquè ens necessitam mútuament: vosaltres del servei de l'apòstol i un servidor, de la vostra col·laboració.

Record que a la primera carta que us vaig escriure, pocs dies després de l'ordenació, us repetia amb el salm 15: "Senyor, heretat meua i calze meu, Vós m'heu triat la possessió. La part que m'ha tocat és deliciosa, m'encisa la meua heretat". Avui, tres anys després, puc donar gràcies a Déu per la part de la vinya que m'ha confiat, perquè el llot que m'ha deixat per herència és polit. De vegades algunes persones em diuen que duraré poc en aquesta diòcesi i que marxaré a una altra. He de confessar-vos que això m'entristeix perquè ara no desitj més que servir el Senyor en aquesta Església i perquè em sembla una infidelitat estar amb una dona i caminar pensant en una altra. Menorca és la meua vinya, és la meua dona, és l'Església a la qual he estat enviat. Ella és el meu amor i el meu consol.

Desitj seguir treballant en aquesta Església i posar tot el que sóc al servei de l'anunci de Jesucrist. El meu màxim dolor procedeix de veure a tantes persones que s'han anat allunyant de la fe en Jesucrist i que caminen "*com ovelles sense pastor*". La descristianització de la nostra illa és molt gran i la palpam cada dia en comprovar com baixa la pràctica sacramental. La visita pastoral que estic realitzant m'està donant a conèixer també aquesta realitat, que és una invitació a no quedar-nos còmodament en l'escalfor de les nostres comunitats, sinó a sortir a la intempèrie, per arribar a totes les persones de l'illa. Això és el que pretén el pla de pastoral de la nostra Diòcesi, que ens crida a sortir amb urgència per les places i camins de Menorca per convidar a tots a seure a la taula que Déu ha preparat per a ells.

La meva segona preocupació és que no es desanimin els catequistes ni agents de pastoral i, d'una manera molt especial, vosaltres sacerdots. Per això, hem de refermar molt la nostra relació amb Jesucrist i l'experiència de fe, perquè no s'estengui el desànim davant la missió que tenim per davant, davant l'esforç que exigeix remar contra corrent, i l'experiència de bregar moltes hores i recollir pocs peixos. Aquesta terra és nostra "*Galilea dels gentils*" en què, com el Mestre, hem de cridar a la conversió i convidar a creure. Menorca és la Galilea on el Senyor ens vol com a homes molt plens d'Ell i testimonis valents del seu misteri d'amor.

Vaig voler i vull ser servidor de la vostra alegria, "*adiutor gaudii vestri*". Des del principi el meu desig ha estat ajudar-vos a viure amb goig la fe en Jesucrist, a descobrir la immensa llum que ofereix aquesta fe i a contagiar l'alegria de sebre que tenim una bona notícia per explicar als nostres contemporanis.

Entenc també que aquesta tasca em sobrepassa. Si em mir a mi mateix, només veig debilitats i mancances. Moltes d'elles les coneixeu vosaltres mateixos i us deman perdó per això. Us prec que sigueu comprensius i pacients amb els meus defectes i que m'ajudeu a corregir-los. Mirar la meva persona em fa confiar molt en la unció de l'Esperit que vaig rebre i en l'oració de el poble de Déu. Confio que l'Esperit rebut fa tres anys segueixi actuant i em va transformant perquè sigui per a tots imatge viva del Bon Pastor. I em reconforta sebre que l'Església de Menorca prega pel seu Bisbe. Des del principi em va donar molta serenor escoltar el meu nom a la pregària eucarística i pensar que els fidels de Menorca resaven pel seu pastor. Us agraeix molt també la idea de celebrar junts aquesta Eucaristia donant gràcies a Déu junts i pregant pel meu ministeri.

Des del principi em vaig posar en mans de Maria, que per a nosaltres té el nom de Mare de Déu del Toro. Aquí, als peus de la seva imatge vull reiterar el meu desig perquè sigui Ella la que m'acompanyi sempre i m'ensenyi a ser un pastor segons el Cor de Crist.

HOMILIA EN EL TERCER ANIVERSARIO DE LA ORDENACIÓN EPISCOPAL Santuario de Monte Toro, 7 de enero de 2020

Hace tres años, a estas mismas horas, estábamos viviendo un acontecimiento excepcional. Gracias a la oración de la Iglesia, el Espíritu de Dios bajó para llenar mi vida y transformarla, otorgándome el don de la plenitud del sacerdocio y confiándome la misma misión que tuvieron los apóstoles, como sucesor suyo en esta Iglesia de Menorca. El Señor me concedió vivir este acontecimiento con un gozo inmenso. Me ayudó a ello la presencia de muchas personas queridas, que me acompañaron desde Elche y de la Diócesis de Orihuela-Alicante. También la de los hermanos obispos. Pero, sobre todo, me confortó la presencia y oración del presbiterio de Menorca, reunido ese día junto a su nuevo obispo. Si tuviera que resumir en una palabra lo que viví entonces diría esta: alegría. Si. La renuncia a aquella Iglesia que conocía y amaba fue difícil; el salir de mi tierra, donde quedaron familia y amigos, exigió un esfuerzo. Pero todo eso no se puede comparar con el gozo de saber que estaba obedeciendo a Dios y sirviendo a su Iglesia.

El Señor me ha concedido también mantener ese gozo durante estos años y le doy gracias por ello. Sabéis muy bien que, desde el primer día, me encontré a gusto entre vosotros, lo que me ha alentado para que pudiera ofrecer lo mejor de mí mismo. Llegué cargado de ilusión y así sigo viviendo cada día mi ministerio. Problemas no faltan, pero nada es comparable con la alegría y satisfacción de saber que con nuestra pobre vida servimos al mismo Dios. Decía el apóstol Juan en la lectura que hemos escuchado que nosotros somos de Dios. No hay nada más grande.

Desde el principio me he sentido apoyado por muchas personas y, de modo muy particular, por vosotros, sacerdotes. Todos vosotros me habéis ayudado a ser pastor de esta Iglesia y me habéis enseñado a ser obispo, aunque sé que me queda aún mucho por aprender. Os pido, por eso, que estéis conmigo y que sigamos caminando juntos, porque nos necesitamos mutuamente: vosotros del servicio del apóstol y yo de vuestra colaboración.

Recuerdo que en la primera carta que os escribí, pocos días después de la ordenación, os repetía con el salmo 15: "me ha tocado un lote hermoso, me encanta mi heredad". Hoy, tres años después, puedo dar gracias a Dios por la parte de la viña que me ha confiado, porque el lote que me ha dejado por herencia es hermoso. A veces algunas personas me dicen que duraré poco en esta diócesis y que marcharé a otra. Tengo que confesaros que esto me entristece porque ahora no deseo más que servir al Señor en esta Iglesia y porque me parece una infidelidad estar con una esposa y andar pensando en otra. Menorca es mi viña, es mi esposa, es la Iglesia a la que he sido enviado. Ella es mi amor y mi consuelo.

Deseo seguir trabajando en esta Iglesia y poner todo lo que soy al servicio del anuncio de Jesucristo. Mi máximo dolor procede de ver a tantas personas que se han ido alejando de la fe en Jesucristo y que andan "como ovejas sin pastor". La descristianización de nuestra isla es muy grande y la palpamos cada día al comprobar cómo desciende la práctica sacramental. La visita pastoral que estoy realizando me está dando a conocer también esta realidad, que es una invitación a no quedarnos cómodamente en el calor de nuestras comunidades sino a salir a la intemperie, para llegar a todas las personas de la isla. Esto es lo que pretende el plan de pastoral de

nuestra Diócesis, que nos llama a salir con urgencia por las plazas y caminos de Menorca para invitar a todos a sentarse a la mesa que Dios ha preparado para ellos.

Mi segunda preocupación es que no se desanimen los catequistas ni agentes de pastoral y, de una manera muy especial, vosotros sacerdotes. Por eso, debemos afianzar mucho nuestra relación con Jesucristo y la experiencia de fe, para que no cunda el desaliento ante la tarea que tenemos por delante, ante el esfuerzo que exige remar contracorriente, y la experiencia de bregar muchas horas y recoger pocos peces. Esta tierra es nuestra "Galilea de los gentiles" en la que, como el Maestro, tenemos que llamar a la conversión e invitar a creer. Menorca es la Galilea a donde el Señor nos quiere como hombres muy llenos de Él y testigos valientes de su misterio de amor.

Quise y quiero ser servidor de vuestra alegría, "adiutor gaudii vestri". Desde el principio mi deseo ha sido ayudaros a vivir con gozo la fe en Jesucristo, a descubrir la inmensa luz que ofrece esta fe y a contagiar la alegría de saber que tenemos una buena noticia que contar a nuestros contemporáneos.

Entiendo también que esta tarea me sobrepasa. Si me miro a mi mismo, solo veo debilidades y torpezas. Muchas de ellas las conocéis vosotros mismos y os pido perdón por ello. Os ruego que seáis comprensivos y pacientes con mis defectos y que me ayudéis a corregirlos. Mirar mi persona me hace confiar mucho en la unción del Espíritu que recibí y en oración del pueblo de Dios. Confío en que el Espíritu recibido hace tres años siga actuando y me vaya transformando para que sea para todos imagen viva del Buen Pastor. Y me reconforta saber que la Iglesia de Menorca ora por su obispo. Desde el principio me dio mucho sosiego escuchar mi nombre en la llegada eucarística y pensar que los fieles de Menorca rezaban por su pastor. Os agradezco mucho también la idea de celebrar juntos esta Eucaristía dando gracias a Dios juntos y orando por mi ministerio.

Desde el principio me puse en manos de María, que para nosotros tiene el nombre de Madre de Dios del Monte Toro. Aquí, a los pies de su imagen quiero reiterar mi deseo de que sea ella la que me acompañe siempre y me enseñe a ser un pastor según el corazón de Cristo.